

Texter ur den röda anteckningsboken (II)

Nåd

Jag, på knä. Pistolmynningen mot nacken. Kallt. Men du frågar:

”Är det obekvämt? Ska jag flytta lite åt ... höger? Vänster?”

Jag säger ingenting, för jag är upptagen med att fixera månen i glasrutan. Den är halv nu, men gul som härsket smör. Den blir större, och när den är helt full, då kommer du att trycka av.

En liten lek vi har. Det känns knappt; bara en kort kittling mot nackhåren, sedan är det nästa värld.

”Nästa gång vill jag att du använder en revolver”, säger jag. ”Helst en Colt Python. Jag vill känna lukten av vapenfett —”

Det är först när jag märker att jag står med pistolen i handen som jag förstår vad som hänt. Din rakade skalle framåtböjd. Vår far - månen - halvfull och mjölkig i fönstret.

”Nästa gång vill jag att du använder en Bowie”, säger du.

Glaskropp

och man kan betrakta prosastycket snett från sidan Det tjocka söta köttet upplåst
som en ballong Transparent och glänsande Skimrande följsamt utmed fingrarna
Blåser lätt på ögonbrynen Fäller ett torrt vitt puder på lakanen

det är en uppfinning En speldosa Från det sena 1700-talets Wien En mycket snillrik
uppfinning Man sticker fingret i ett runt hål på den gyllne långsidan Nio gånger av
tio spelas en vacker melodi upp Något av den unge herr Wolfgang kanske Den
tionde gången faller en liten bila Våldigt snabbt och kapar av fingerleden Blodet
samlas så i en avledningsränna inbyggd i mekanismens sidor Hovet roar sig med
sådant här

ett torrt vitt vin Det skulle smaka lovade man på bolaget Till kejsarsallader och
brödkrutonger Och nu är första gången jag använder mitt arvssilver Det kommer
väl till pass när vi ska tala med varandra genom att hålla skedarna framför oss och
spegla den andres ansikte i dem Dirigera kommunikationen

och man kan betrakta orden i styckena som fristående noter eller som delar i ett
gigantiskt underjordiskt nätverk trådar och tunnlar som välver sig Så här sover de
Upphängda i kokonger och under inget ljus mer än det som sipprar ner genom
Gatubrunnar

annatseende Ögon När man sover ställer man ifrån sig de olika delarna av sin
Kropp en efter en vid sidan av sovkärlet Med varje andetag lösgör man Bojorna

och man kan betrakta förhållandet Människor emellan som en skev speldosa En
kontrakt *in blanco* en grön ballong där luften pumpas in genom Lungan Blåsbälgen
men inte ut det slutar med att den spricker den måste spricka Sådana är fysikens
lagar

Men man lämnar frågan varför

man kan se på Texten Livet Mannen Kvinnan genom ett par Ögon men då har man egentligen inte sett något alls

den riktiga Lungan kommer alltid att vara Hjärtat

Allt ska falla

Det tusenåriga riket håller på att falla. Premiärministern står på sina bara knän och ber, inför en tv-publik på miljoner, om ursäkt. Tusen gånger ber han om ursäkt. Tårarna rinner längsmed fårorna i det härjade svetsaransiktet.

Utanför står gatorna i brand. I varje hörn en skäggig man i vida kläder som håller ordning på människohopen, ser till att ingen är klädd opassande eller fastnar med blicken för länge i någon annans.

I en provisorisk bunker grävd inte långt från riksdagshuset sitter överbefälhavaren och vrider sina händer. Hur många tabletter han än tar vill inte huvudvärken ge med sig.

”Skriv om det här. Skriv, för fan!” morrar han åt sin adjutant som med eleganta, men naturligtvis stressade, drag med gåspennan präntar ner Den Sista Krönikan med en blandning av bensin och det purpurfärgade bläck som ännu finns kvar. Konungen - sedan ett par dagar evakuerad - ska försegla med sitt sigill från residenset tio mil söder om huvudstaden. Sedan ska krönikan med militäreskort sättas i säkerhet hos danerna - det eviga broderfolket.

Överbefälhavaren blundar, grimaserar. Utanför bryter det monotona klagoropet från tornet vid medborgarnas plats ut, kallar till bön. Han borde vara van, men det rister i honom. Varje gång.